

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 6. Philippus Rex Bertradam ducit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. libera, in quibus sine utilitate versatur.
 A.C. 1092. Licentiam tribue discedendi, priusquam
 ab Adversariis prostratus fuisse videatur.
 Prævidi, quin prædixi etiam mala, quæ
 Fulconem manerent, cum ad Episcopatum
 vocaretur, sed submissi iudicium meum au-
 ditoritati illorum, qui tanto ardore eum
 expetebant.

§. VI.

Philippus Rex Bertradam ducit.

Orderic. lib. III. p. 999. At Ivo Carnotensis, vix Episcopatum
 auspicatus, gratia Regis excidit hac
 de causa, quam referam: Bertrada Fuc-
 ni Rechino, Comiti Andegavensi, tertius
 nuptiis juncta, metuens ne & ipsam tri-
 stis fors maneret, quæ priores ejus ux-
 ores (nam Comes eas eiecerat) & despe-
 cta vivere cogeretur, per clandestinos
 nuncios Philippo Regi Franciæ se se to-
 ri conjugalis consortem offerri iussit, exi-
 miæ suæ pulchritudinis & nobilissimi ge-
 neris conscia; quippe Simonis, Comitis
 Montfortii, & Agnetis Ebroicensis filia
 erat. Consensit Philippus, mollis animi
 Princeps, & perfidam lætissimus rece-
 pit. Rejectam igitur Reginam Bertam,
 Floris*, Ducis Frisiæ, filiam, quæ ei li-
 beros duos, Ludovicum, ipsius in Regno
 Franciæ Successorem, & Constantiam
 principem pepererat, in arcem Montro-
 lium in litore maris positam, cujus usum-
 fructum

* Florentii.

fructum viduæ destinaverat, relegavit, Bertradam ducturus, quamvis annis quatuor cum Comite Andegavensi marito superstitite fuisset. Tunc vero annus reparatæ Salutis millesimus nonagesimus secundusolvebatur.

Sæculum XI.

A. C. 1092.

Aimo. conti.

lib. V. c. 50.

Chr. S. P.

vivi.

Cum deinde Philippus Rex Ivonem Carnotensem tentasset, cupiens, ut novis nuptiis faveret, Præsul Archiepiscopo Remensi scripsit in hunc modum: *Pronuper ad colloquium invitatus, Regi vehementer roganti, ut nuptiis, quas cum Bertrada cogitat, assentiver, respondi; banc mentem abjiceret, quoniam inter ipsum & uxorem Bertam causa necdum esset decisa.* Nempe Rex matrimonium suum cum Berta nullum declarari exoptabat. Tum Ivo prosequitur: *Affirmabat Rex, causam istam Pontificis, tuæque auctoritate, & Fratrum tuorum approbatione absolute finitam esse. Reposui; vestrum consensum ad notitiam meam non pervenisse, & nolle me nuptiis adesse, nisi a te, Fratribus tuis consentientibus, celebrarentur; hoc enim Jus ex Papæ concessione & pro antiquo more Ecclesie tuæ esse. Igitur cum nullus dubitem, quin in causa tam periculosa & famæ tuæ, gloriæque Regni Francorum noxia, id solum facturus sis, quod vel auctoritate vel ratione nititur, obsecro! eorum, quæ de hac causa scis, certiozem me facias & consilium*

ep. 13.

Sæculum XI. *filium suggeras, quantumcunque difficile.*
 A.C. 1092. *Malo enim in omne tempus munere & ti-*
 tulo Episcopi carere, quam gregi, a Do-
 mino mihi commisso, scandalum ponere.

ep. 15.

Ivo ad Regem quoque literas dedit, in hunc sensum: *Scribo jam, quæ antea te præsentem dixi. Nolo nuptiis, quas meditaris, interesse, nisi sciam, divorcium tuum Concilio generali probari, teque cum muliere ista matrimonium, statutis Canonicis non adversum, posse contrahere. Si ad ineundum hujus causæ examen in locum tutum, ubi cum Fratribus meis sine insolentis multitudinis metu deliberare potuissem, vocatus fuisset, lubenti animo irem, & cum ceteris, quod Justitia postularet, facerem. Nunc vero, cum Parisios accersar, ut ibi adstem cum Conjugate tua, & nesciam, an hæc ipsa mulier Conjugate tua esse possit, id vetat conscientia mea, quam Deus puram custodire jubet, prohibet necessitas famæ meæ conservanda, quam integram foris habere Episcopum oportet. Denique alligata collo meo mola asinaria in profundum maris demergi, quam pusillius scandalo esse, malo. Et procul abest, Rex, ut credam, me, dum libere, quæ sentio, profero, fidem tibi debitam lædere; nam neminem me ipso tibi fideliozem existimo, cum candide tibi aperio, quod putem, te in hoc molimine animam tuam lethali vulnere afficere, & Regnum tuum*
 magno

magno periculo exponere. Ivo missis ad Sæculum XI.
 Archiepiscopos, Episcoposque, ad Regias A C. 1092.
 nuptias invitatos, hujus epistolæ exem-
 plis, eos hortatus est, ut constantia Sa-
 cerdotali Regi loquerentur & discede-
 rent, ne ignavo silentio tanti criminis
 conscii fierent. ep. 14.

His non obstantibus Rex temerarius
 solemni ritu Bertradam sibi junxit, Epi-
 scopo Silvanectensi Benedictionem nu-
 ptialem recitante. Tum ut Episcopus
 Carnotensis ipsum offensum esse senti-
 ret, ei Fecialem misit, videlicet, pro mo-
 re illius ætatis bellum denunciari jussit. Ivo. ep. 19.
 Tunc vero Ecclesiæ Carnotensis prædia 21. 22.
 direpta, & ipse Episcopus ab Hugone
 Dynasta*, Vicecomite Carnotensi in car-
 cerem detrusus. * du Puifer.
 Quare comperta Ur-
 banus Papa, datis ad Archiepiscopum Re-
 mensem & ipsius Suffraganeos literis, ex-
 probavit, quod tantum crimen, multo-
 rum populorum offendiculum, tolera-
 sent. Et post pauca subjungit: *Quam-
 primum hæc epistola nostra ad vos perve-
 nerit, Regem adite, Dei nomine & nostro
 monete, atque ad ejurandum horrendam li-
 bidinem compellite. Si hortatum vestrum
 contempserit, nos vosque ad gladium Spi-
 ritualem contra ejus adulteria adbiben-
 dum coget. Ad liberandum quoque Epi-
 scopum Carnotensem, Fratrem nostrum,
 nullam viam intentatam relinquit. Si
 vero*

ep. 35. to. 10.
 Conc. p. 463.

Sæculum XI. *vero ille, qui Episcopum cepit, vobis ob-*
 A.C. 1092. *dire detrectaverit, excommunicate contu-*
macem, arcemque, & prædium, in quo cap-
ptivum tenet, Sacris interdicit, ut me-
tum illis incutiamus, ne similia deinceps
in viris ordinis Episcopalis præsumant.
 Hæc Epistola vigesima septima Octobris
 anno millesimo nonagesimo secundo
 data.

ep. 23.

Ivonis Car-
 notensis Epi-
 stolæ.

Similes epistolas Papa ad omnes Epi-
 scopos Franciæ misit; id enim ex Ivonis
 Carnotensis Epistola data ad Guidonem
 Regis Prætorem, qui Episcopum Regi
 reconciliare studebat, cognoscimus. *Vi-*
di epistolas, inquit Ivo, Urbani Papæ ad
omnes Archiepiscopos & Episcopos Regni
ipsius datas, quibus hortatur, ut Regi me-
liorem mentem indant. Has ego dudum
promulgassem, sed amore Regis huc usque
eas pressi; semper enim, quantum opis in
me erit, periculum removebo, ne Franci
a Rege suo deficiant.

ep. 20.

Cum Primates urbis Carnotensis con-
 jurassent, arma Vicecomiti illaturi, ut
 Episcopum suum liberarent, Ivo datis ad
 eos literis serio vetuit, ne rem istam ag-
 grederentur. *Nunquam enim civium do-*
mos concremando, inquit, aut pauperum
tuguria diripiendo iratum Deum placabi-
tis, sed eo gravius offendetis. Nec vos
autem, nec quisquam hominum sine Supre-
mi Numinis voluntate me ex Adversario-

rum manibus eripiet. *Sinite ergo me so-* Sæculum XI.
lum iram Dei portare, donec ipsi placue- A.C. 1092.
rit innocentiam meam mundo palam face-
re, & nolite dolorem meum aliorum cala-
mitate augere. Nam firmissime animo
constitui, non squalorem carceris modo
sustinere, sed etiam Dignitatem & vitam
potius perdere, quam pati, ut salutis meæ
causa quisquam mortalium pereat. Me-
mineritis, scriptum legi; cum Petrus ser- Act. 12. 5.
uaretur in carcere, orationem ab Ecclesia
sine intermissione pro eo factam esse.

§. VII.

Episcopatus Attrebatensis restituitur.

Gerardo juniore, Episcopo Camera-
 censi, undecima Augusti anno mil-
 lesimo nonagesimo secundo, fatis functo,
 Clerici populusque Attrebatensis ad re- *Gesta V.*
 stituendum in sua civitate Episcopum *miscell. Bal-*
 (nam priscis temporibus proprium ha- *luz. p. 237.*
 buerant) animum adjecerunt. Favebat
 occasio, sedente in Cathedra Petri Ur-
 bano Papa, Remis educato, & neutiquam
 ignaro, qualis olim in illis provinciis Ec-
 clesiarum divisio locum habuisset. Præ-
 terea cives Attrebatenses, qui Urbanum
 Papam agnoscebant, a Cameracensibus
 Henrici Imperatoris partes sequentibus
 lacebantur. Ceterum quingenti pro-
 pe anni effluxerant, ex quo duabus Ec-
 clesiis unus Episcopus præesse cœperat,
 nempe